

Op 13 november 1991
overleed in ons Maalteshuis van Sint-Denijs-Westrem
onze medebroeder

Louis VAN DE VIJVER

Louis VAN DE VIJVER

- Geboren te Aalst op 21.06.1914
- Trad bij Don Bosco binnen op 25 augustus 1935 voor het noviciaat Groot-Bijgaarden
- Eerste Professie op 02.09.1936
- Eeuwige Professie op 18.07.1942
- Priester gewijd te Oud-Heverlee op 28.01.1945
- Hij vertrok als missionaris naar Zaïre op 25.10.1945 en was er werkzaam in Elisabethville en Kafubu
- Vanaf augustus 1967 verbleef hij in Sint-Denijs-Westrem
- Hij overleed in Sint-Denijs-Westrem op 13.11.1991

Het afsterven van een medebroeder roept altijd weer de vraag op:

Wat heeft God met hem voorgehad?

Waarom heeft Hij hem op een bepaald ogenblik geroepen om een leven lang zijn dienstwerk te verrichten? Hoe is Gods goede boodschap doorheen dit leven zichtbaar geworden? Wat heeft God ons, met andere woorden, willen zeggen door het leven als priester en salesiaan van onze medebroeder Louis Van de Vijver?

Louis was iemand met een enorm groot hart. Kennismaken met Louis was een hart ontmoeten dat warmte uitstraalde en glimlachte. Een hart ook dat bekwaam was om mee te leven met kleine en grote miseries van mensen (en dat vaak ook mee-weende).

Een hart dat echte vriendschap kon schenken en trouw was. Dit hart schonk hij vele jaren lang aan de jongeren van deze Don Boscoschool. Vaak ontmoette hij hen op de speelplaats. En het was wonderbaar: vooral degene die het wat moeilijk hadden, trok hij aan of werden door zijn persoon aangetrokken. Louis voelde zich niet zo thuis in grote groepsontmoetingen. Liever verkoos hij persoonlijk contact met de jongere; hem een bemoedigend woord toe te spreken of een hartverwarmende schouderklop te geven.

Hij had de gave te doorvoelen wanneer iemand ongelukkig was of het niet meer zag zitten. Vaak zorgden ook zijn schrandereheid en zijn humor ervoor dat het leed wat minder zwaar om dragen werd.

‘Mijnheer directeur, zei hij, dat verhaal van Don Bosco met zijn gekwetste vogel heeft mij steeds geïnspireerd. De meeste mensen kunnen vliegen, en die krijgen voldoende aandacht; maar er zijn er weinig die omzien naar de gekwetste vogel, en daarvoor zijn wij er als salesiaan’.

Maar ook zijn medebroeders schonk hij op zijn eigen wijze zijn groot hart. Met grote dankbaarheid denken we terug aan zijn oplettendheid bij het tafelgebeuren. De laatste jaren schonk hij vooral veel aandacht aan de jonge medebroeders in de gemeenschap. Ze waren hem dierbaar en hij was wijs in zijn oordeel over hen: ‘Ge moet niet vragen dat ze perfect zijn, zei hij; ze hebben nog een gans leven voor zich. Maar ge moet hun vertrouwen geven; dat hebben ze nodig; dat is de remedie die Don Bosco gaf voor alle twijfel en de groei van eenieder. Zijn aandacht had ook vaak iets van een gultigheid in de omgang. Hij aarzelde niet om vreugde te brengen. Dit getuigen ook zijn medebroeders uit de vormingsjaren.

Het is een beetje Gods goedheid die zichtbaar werd. En daarom riep God hem bij Don Bosco, om zijn groot hart.

Allen kenden we Louis en hielden van hem om zijn onberekenende dienstvaardigheid. Wat dit betekende en waar de bron hiervan lag, kan ik hem beter zelf

laten zeggen in een brief die dateert uit 1979. Hij schrijft, ook alweer een vondst van hem, in het oud-Nederlands, en daarom wil ik ook op die wijze de tekst citeren :

‘Er is gheen particulier werk dat mij opgelegt en is
of tenminste ghefraeght

maar ick vind er ghenoege ende deugt in te werken in quieteit
indachtig wat den Heere geseht heeft :

Ick ben niet ghecomen om ghedient te worden, maar omme te dienen
ende dan oock voor den gheest houdende dat wij, ofte tenminste ick,
servi inutiles sijn.

Het is toch gheweten dat alle groote wercken
in stilte ende quieteit ghedaen worden. Dat is zoo’.

Dienstvaardige mensen zijn ook eenvoudige en dankbare mensen.

In een brief van 1980 beschrijft hij op prachtige en tegelijk indringende wijze de
plotse aanwezigheid van een lijster. Hij schrijft :

‘Ik ben toch eens opgeschrikt geweest. Ik zat stil hard te werken in mijn kamer,
en opeens galmt me daar een lijsterzang tussen de muren. Mijn leister was me, heel
lief van haar, een avondgroet ofte serenade komen brengen’. En dan vervolgt hij :
... de vogels leren ons nog verder te vliegen ... naar de geestelijke verten. ‘Vlieg ik
naar de overkant van de oceaan (en hij citeert de profeet David) het is uw hand,
God, die me in de lucht houdt’.

En speels zoals hij soms uit de hoek kan komen besluit hij : ‘We hebben er allebei
van genoten. Hoe zo een lawaai uit een klein blaasbalgskan kan komen, verwon-
dert mij’.

De liefde tot de natuur is Louis levendig bijgebleven tot op het einde. We kunnen
de uren niet tellen dat hij ‘zijn tuin’ verzorgde langs de Scheibeek. Hij had er als
het ware zelf zijn nest gebouwd. Verbonden leefde hij daar met alles wat de na-
tuur schonk. Of was het ook een steeds weerkerend verlangen naar en gedachte aan
de ‘Brousse’, die hij voortijdig in Zaïre had moeten achterlaten. Dit plekje Maalte
was, mogen we wel zeggen, én een stuk zijn nest én een deel zijn brousse, en ik
mag er aan toevoegen ook vaak zijn ‘kapel’.

Het is daar doorheen dat hij zijn liefde voor Gods schepping zichtbaar maakte. Daar
was hij een beetje Franciscus, voor wie hij een grote verering koesterde : respect,
eerbied voor de natuur, omdat ze het geschenk van het leven bracht.

‘De brousse’ : Louis heeft steeds zijn missionarishart bewaard. Het was immers een
levensdroom geweest. Nog geen jaar geleden zei hij me : Twee genaden heb ik ge-
vraagd toen ik jong was : de zaligheid en missionaris-worden.

In 1946 vertrok hij naar het huidige Lubumbashi, waar hij zijn talenten van uitstekende tekenaar en goochelaar uitdeelde aan zijn zwarte jongeren. Maar vooral in de Kafubu heeft hij zijn missionarishart kunnen geven : als leraar, biechtvader en catechist.

Ook daar ging zijn aandacht vooral uit naar jongeren die het moeilijk hadden. Voor hen had hij zelfs een klein magazijntje, waar de jongens, schier ongezien, terecht konden indien ze iets misten.

Maar nog meer deed hij uit liefde voor het volk : Hij uitte dit door respectvol hun taal te leren : Swahili en Kibemba studeerde hij, en daar was hij fier op.

Ook is het daar dat zijn groot hart het moeilijk gehad heeft en hem verplichtte voortijdig uit de missies terug te keren. Louis, de gevoelige, goede man, de gediensstige en op vele vlakken zeer vaardige man, de man die meeleeft met hen die leden, was zelf zeer kwetsbaar geworden. Met pijn in het hart verliet hij zijn Zaïre in 1966. Op dit moment werd Louis een Augustinusfiguur en is het in feite gebeven. 'Mijn hart zal niet rusten tot wanneer het rust gevonden heeft in U, mijn God'.

Maar bovenal was dit de vrucht van een edel en groot priesterhart.

Een groot priesterhart dat dagelijks gevoed werd door de eucharistieviering, zijn breviergebed, zijn paternoster. Hij bleef door het gebed verbonden met hen die hem nauw aan het hart lagen : zijn medebroeders, zijn broers en familie, zijn vrienden. In feite was Louis een diep devote medebroeder ; devoot in de echte zin van het woord, nl. van iemand die bijna ongecomplexiseerd en op natuurlijke wijze in Gods nabijheid vertoeft ; die de aanwezigheid van God als het ware daadwerkelijk aanvoelt.

Ook veel voedsel en rust vond hij daartoe in de oasemomenten van de abdij van Dendermonde, bij zijn broer en in de gemeenschap. Graag ging hij er naartoe en was dankbaar en fier om de grote gastvrijheid die hij er mocht genieten.

Deze devotie uitte zich ook in zijn verzameling van ruim 400 teksten van weesgegroet en onzevader in alle denkbare talen. Fier en bijna sacraal toonde hij deze aan enkele zeldzame mensen.

Een bijna kinderlijke aanhankelijkheid toonde hij tegenover de paus. Wie herinnert zich niet zijn prestatie bij het pausbezoek, toen hij alleen er in slaagde ongemerkt bij de paus te komen op het expo-plein.

Blij was hij met de handtekening van de Algemeen Overste in zijn Constituties. 'Ik ben God dankbaar', zegde hij vaak.

Mijn beste medebroeders, Louis was iemand om van te houden. Hij heeft jullie veel vreugdemomenten bezorgd ; een discussie ging hij wel nooit uit de weg, maar

jullie hebben toch veel deugd gehad aan hem. Louis kan geen palmares van belangrijke functies voorleggen. Maar hij schenkt iets beters, iets dat meer waarde heeft en aangenamer is in Gods ogen : een leven vol van een enorm groot en warm hart. Liefde die hij wenste totaal te maken op de dag van zijn ziekenzalving op het feest van Allerheiligen, wanneer hij op een ontroerend moment vergiffenis vroeg aan u allen. Dat kan enkel iemand die zelf een leven lang in Gods nabijheid heeft vertoefd. Want het is een teken van totaalgave.

Mijn beste medebroeders, jullie hebben Louis ook in uw liefde en broederlijke nabijheid willen schenken, door hem zijn laatste dagen te willen omringen met uw goeidezorgen. Samen met de mensen die verbonden zijn met uw Maalteshuis hebben jullie hem omringd, bijgestaan, geholpen, verzorgd. En voldaan aan zijn laatste wens : te mogen sterven in zijn communiteit, in het Maalteshuis. God zelf moge u allen daarom zegenen.

En kan ik beter eindigen dan met slotwoorden die we vonden in de begintekst van deze viering :

Afscheid nemen van Louis is zijn woorden blijven horen
van die dag ver op het einde
'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus...'
daarin het vertrouwen proeven van 't nieuwe leven dat reeds begon.

Afscheid nemen is met dankbaarheid en ontroering
zijn eigenheid en schoonheid toevertrouwen aan God
en 'dankuwel' zeggen.

Louis, het is ook ons diep geloof. Gij zijt vertrokken naar de overkant, waar ge kunt rusten in Gods liefde en trouw, naast Don Bosco en bij Onze-Lieve-Vrouw.

Je soms rusteloze zoektocht hier op aarde is ten einde.

Maar weet dat we veel van je hebben gehouden, en dat je strijd niet vergeefs is geweest.

God, wij danken U.

Bert Van Hecke, Provinciaal
Sint-Denijs-Westrem, 19 november 1991.

